

Igehirdetés. Elhangzott 2020. március 22-én a Tatai Református Templomban.

Lukács evangéliuma 18. rész 28-30. verse: „Ekkor így szólt Péter: Íme, mi otthagytunk mindent, és követünk téged. Ő pedig ezt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki elhagyta házát vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, az a sokszorosát kapja vissza már ebben a világban, a jövő világban pedig az örök életet.”

Kedves Testvéreim!

Megrendítően furcsa ez a mai alkalom. A megszokottal ellentétben a templomban a gyülekezetnek csak töredéke, a családtagjaim ülnek. Akik pedig nézik, hallgatják ezt az istentiszteletet, ők helyben távol vannak. Jézus Krisztus jelenlétének, hangsúlyozom, hogy mindenütt való jelenlétének azonban éppen az a csodája, hogy az Ő nevében való összegyülekezést érthetjük úgyis, hogy ezt ugyanabban az időben, de nem ugyanazon a helyen tesszük meg. Aki most élőben követi ezt az igehirdetést, vagy később a felvételt fogja megtekinteni, ő részese ennek az istentiszteletnek, és mindenkinek az arcát ide képezem a templomba, hogy lélekben egy gyülekezetként érthessük meg a mi Urunk Jézus Krisztus üzenetét.

Ez az üzenet pedig megújuló üzenet. Amikor ugyanis a számítógépemen mentettem el az igeszakasz alapján, hogy Lukács 18.28-30, akkor kiderült, hogy 2018 szeptemberében pontosan ugyanez az igeszakasz hangzott el itt a templomban. Az akkori igehirdetést szándékosan nem olvastam el, de egészen biztos vagyok abban, hogy Jézus üzenete bár ugyanaz, minden egyes szava változatlan, de egészen más formában jut el hozzánk. Nagyon komolyan kell ugyanis vennünk azt, hogy más hangsúlyokkal, más érzésekkel olvassuk a Bibliát és követjük Jézus tanítását most, mint másfél évvel ezelőtt. A megkezdődött és kiteljesedő járványhelyzet nem hagyta érintetlenül a lelkünket. Itt és most kell meghallanunk, és itt és most kell komolyan vennünk mindazt, amiről Jézus minket tanít.

Az első üzenet pedig éppen Péter bizonyoságtételén keresztül jut el hozzánk. „Íme, mi otthagytunk mindent, és követtünk téged.” Péter itt egészen konkrétan azt mondja, hogy elhagytuk azt, ami csak a mienk, ami a sajátunk. Elhagytuk azt, amiről azt gondoltuk, hogy teljes egészében a birtokunk és tulajdonunk. Mondhatom úgyis, hogy mindazt, ahol mi vagyunk a gazdák és a gazdasszonyok. Ismerünk minden részletet, tudjuk, hogy mi honnan ered, közös a történetünk, az életünk mindazzal, ami körülvesz minket. Péter erről beszélt. Mindaz a sajátunk, amivel kapcsolatban a lelkünkbe égett minden egyes részlet. Mint amikor a szülőhelyünket, az ott töltött gyermekkorunkat visszaidézzük. Pontosán látjuk magunk előtt az utcákat, a házakat, azokat a személyeket, akik fontosak és kedvesek voltak nekünk. Péter pedig azt mondja bizonyoságtételként, hogy mi mindezt elhagytuk érted, Jézus.

A tanítványok valószínűleg fizikailag értették ezt. Elhagytuk a sajátunkat és követtük Jézust. Azt gondolom, hogy ebben a kicsit felfordult élethelyzetben érzékelhető igazán Jézus szavainak a súlya. Elsősorban nem fizikai elhagyását jelenti ez az otthonnak, és a családnak. Most nem is nagyon tehetjük meg. Otthon kell lennünk, mindent úgy kell berendeznünk, hogy ne nagyon mozduljunk ki. Azonban vannak dolgok, amiket el kell engedni. El kell engedni a közösségi rendezvényeket, el kell engedni a társasági életet, el kell engedni még a gyülekezeti alkalmakat is. Most nincsen lehetőség rá. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lenne ugyanúgy, mint eddig, lelki kapaszkodónk Jézus Krisztusban. Igaz ugyan, hogy sok mindent el kell hagynunk a sajátunkból, de mi ragaszkodhatunk Krisztushoz, és követhetjük Őt. Ezt pedig nem azért tesszük meg, mert valami rossz történt velünk, mert a vírus erre kényszerít, hanem azért, mert a legjobb, Jézus Krisztus jelenléte minket erre indít.

Ennél azonban hadd menjek még tovább. Péter szavai azt is jelentik, hogy lelkileg elengedtek mindent, ami fontos volt, és mindenben Jézus került az első helyre. Mindent az Ő követésének rendelték alá. A családi életet, a munkát, a hétköznapiakat. Az volt a lényeg, hogy mindenben tudják Krisztust követni. Nekünk is ebben lehet most előre lépni. A lelki elengedésben, hogy az első helyre a mi Megváltónk kerüljön. Most nagyon sokak életében az egészség, és annak megőrzése van az első helyen. Nem baj, ha törődünk vele és vigyázunk rá, de ez nem válhat fontosabbá Krisztus követésénél. Most talán sokan örülnek annak, hogy a családdal sokkal több időt tudnak tölteni. Örülünk ennek mi is, de nem szabad hagyni, hogy ez fontosabbá váljon Krisztus követésénél. Péter mondata ezt jelenti. Elhagytuk a sajátunkat, és követtünk Téged, Jézus.

Az otthagadás tehát azt jelenti, hogy elkezdek valami újat. Valami egészen mást. Mint ahogyan most is beletanulunk nagyon sok mindenbe, akár a digitális világ lehetőségeibe, akár bármi más eddig nem ismert megoldásba. Mondhatom, hogy új típusú életet élünk. Jézus Krisztussal élni ugyanilyen új típusú életet jelent. Eddig másként gondolkodtam róla, eddig az életemben más volt a sorrend, de mostantól nem azt helyezem az előtérbe, ami nekem fontos, hanem azt, ami Jézusnak fontos.

Igehirdetés. Elhangzott 2020. március 22-én a Tatai Református Templomban.

Aki ugyanis hajlandó így átszervezni az életét, és Krisztust követni, az jutalmat kap. Valami olyat, amit egyébként nem kapna meg, amit a saját erejéből nem érne el. Végzem, mondjuk a munkámat, és olyan eredménye lesz, amire nem számítottam. Odafigyelek, amire csak tudok, és olyan figyelmet kapok cserébe, amire nem is gondoltam. Kimutatom a szeretetemet, és olyan szeretet kapok viszont, amire nem is gondoltam, hogy bárki képes nekem adni.

Mit is mondott Jézus? Aki elhagyta a sajátját Jézusért, az „már ebben a világban” ajándékot fog Tőle kapni. Lelki formában Jézus Krisztus került az első helyre, és már itt a földön érzem ennek az ajándékait. Ahogyan a családi élet rendeződik, ahogyan a lelkem nyugalomba kerül, ahogyan ebben a nehéz kommunikációs időszakban is érzem, hogy a gyülekezet tagjai körül vesznek imádságos lélekkel, mindez már ebben az időben, vagyis földi életem alatt megtörténik.

Ugyanakkor beszél Jézus még másról is. Van egy extra jutalom. A földi életből nézve ez olyan, ami már ráadás, ahogyan mondjuk, hogy a hab a tortán. Krisztus felől nézve, az Ő örök hatalma felől nézve azonban ez a jutalom az igazi: ez pedig az örök élet. Ő azért jött el ebbe a földi világba, hogy nekünk részünk legyen az örök világban. Krisztus otthagyta a sajátját, a mennyei világot, hogy nekünk ebben a világban segítsen. Ha pedig mi elhagyjuk azt, ami itt a földön a sajátunk, akkor mi pedig megkapjuk azt jutalomként, ahol Krisztus van, vagyis megkapjuk az örök életet.

Farkas Balázs kollégámmal az elmúlt héten egy beszélgetést folytattunk, úgynevezett podcast formájában, és a 3 legfontosabb ígénket vettük elő. Azokat a bibliai szakaszokat, amelyek az életünket meghatározták. Harmadikként mindketten egy-egy János evangéliumából vett üzenetet hoztunk. Balázs a bethesdai beteg meggyógyításának történetét követő vita egyik Jézusi mondatát: „aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (János evangéliuma 5. rész 24. verse) Én pedig a nagyon jól ismert, a Biblia központi üzeneteként is megfogalmazott mondatot idéztem, mint életemet meghatározó üzenetet: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egy szülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János evangéliuma 3. rész 16. verse) Mindkettőben benne van az örök élet, mint ahogyan Jézus is beszél erről. A jövőben megkapjuk az örök életet.

Az örök élet tehát az örökké tartó, eljövendő korszakban lesz a mienk. Olyasmi ez, - nem ugyanolyan, mert hiszen ezt elképzelni sem tudjuk, - szóval olyasmi ez, mint egy-egy korszakhatár a földi történelemben. A legnagyobb váltást Jézus Krisztus megszületése hozta. Mondjuk is, hogy van Krisztus előtt, és van Krisztus után. Addig az ember nem tudta elképzelni, hogy a bosszúálláson kívül más rend is létezik, Krisztussal együtt megtanult megbocsátani. Addig az ember nem tudta elképzelni, hogy pusztán azzal, hogy hitem van, ezzel elérhetem az örök életet. Valamit minden vallás szerint tenni kellett érte. Mi, Krisztus követő emberek nem tehetünk semmit. Hinnünk kell, hogy Megváltónk azért jött el a földre, hogy ezt a soha el nem múltó életet elhozza nekünk, ha pedig hisszük, akkor ez a mienk lehet.

Mit is jelent az a hit, hogy Krisztusban örök életem van? Azt, hogy nem azt tartom igazán értékesnek, ami itt a földön körülvesz, bár rengeteg szépsége van annak az életnek, amit Istentől itt a földön megkaptunk, hanem azt tartom igazán fontosnak, ami Krisztussal együtt az örök életben lehet az enyém. Egy ilyen megrendítő időszak, amikor rájövünk, hogy mennyire törekeny az életünk, ez ráébreszt arra, hogy erre a földi életre nem építhetek rá mindent. Erre nem tehetem fel az egész életemet. Csak arra, amit Jézus Krisztus elhozott nekem, az örök életre.

Amikor pókerben egy játékosnak rendkívül jó lapjai vannak, akkor az előtte lévő összes pénzt, vagy zsetont ráteszi a lapjaira. Ezt hívják úgy, hogy all-in, vagyis mindent bead a játékos, ami az övé. Amikor pedig kiderül, hogy valóban az ő lapjai voltak a legjobbak, akkor a saját betett zsetonja mellé még nagy nyeremény is társul.

Jézus azt kéri ebben a pár mondatban, hogy az Őbenne eljött örök életre tegyünk fel mindent, és arra mondjuk azt, hogy all-in. Hiszen akkor már ebben a földi életben örömet, boldogságot, reménységet, bátorságot kapunk, az eljövendő világban pedig örök életet. Ezt a képet használva, Jézus tanítását hallva azt a kérdést tegyük fel magunknak: melyik életre tettünk fel mindent? A földi életre, vagy az örök életre?

Amen!